

CATALUNYA, NACIÓ SOLIDÀRIA

Article de Celestino Corbacho, President de la Diputació de Barcelona , publicat a El Periódico 2.11.05

Catalunya necessita un nou Estatut d'Autonomia. A Catalunya existeix una gran majoria social, política, econòmica i cultural que reclama tenir un nou instrument que permeti governar el país durant els pròxims 25 anys. A més de la voluntat dels catalans, expressada al Parlament pel 90% dels seus diputats i diputades, ara tenim l'oportunitat històrica de comptar amb un president del Govern a Espanya, José Luis Rodríguez Zapatero, que no sols permet la reforma del nostre Estatut, sinó que és una persona d'una generació sense traves intel·lectuals i que anima a la modificació del text estatutari. Hem de tenir present que si al Govern manés el Partit Popular (PP) amb Mariano Rajoy al capdavant, no seria possible de cap de les maneres aquesta reforma. Aprofitem, doncs, aquest moment històric.

Després de la llarga feina feta al Parlament --19 mesos--, ara toca que els diputats espanyols treballin en el text, perquè aquest quedi adaptat a la Constitució i permeti una aprovació majoritària. Perquè una cosa hi ha clara: el nou Estatut s'ha de mantenir dins del marc de l'actual Carta Magna. El que ha arribat al Congrés dels Diputats és una reforma estatutària i no un procés constituent, per la qual cosa el text no pot superar els marges establerts, que amb una lectura no restrictiva de la Constitució del 1978 pot servir per a Catalunya i, al mateix temps, aconseguir l'encaix de Catalunya a Espanya. Així, cal que els ponents tinguin un punt de vista obert als canvis, mentre que els negociadors catalans hauran d'explicar ben clarament quins són els seus propòsits, cosa que no dubto que tots ells sabran fer.

M'agradaria comentar tot seguit alguns aspectes que són els que més soroll han provocat en alguns mitjans de comunicació de la capital d'Espanya.

En primer lloc hi ha el terme nació. José Luis Rodríguez Zapatero ja ha expressat que té fins a vuit fórmules diferents perquè Catalunya no se senti menyspreada. Haurem d'esperar a la solució que, ara per ara, únicament coneix Rodríguez Zapatero. Estic segur que al final es trobarà l'expressió més adient

perquè els catalans ens hi sentim representats i els espanyols no ho vegin com un greuge. I dic això partint d'una premissa: Catalunya és una nació.

El segon aspecte que es considera polèmic és el del finançament. Per començar, jo també crec que Catalunya pateix una insuficiència financera per poder abordar els seus reptes de futur. Ara és necessari trobar les fórmules per les quals els catalans puguin rebre els diners suficients per seguir creixent com a país i, al mateix temps, no abandonar la solidaritat interterritorial, un concepte que com a socialista penso que és irrenunciable: si els territoris que estan menys desenvolupats no reben transferències de les comunitats més riques, és fàcil provocar un empobriment, per la qual cosa es creen les circumstàncies per instar a una mobilitat de les persones que viuen en aquests territoris.

Però, alhora, cal deixar ben clar que la solidaritat total no pot ser indefinida. En aquest cas, tenim l'exemple d'Alemanya; cada vegada se senten més veus crítiques que destaquen que la solidaritat no pot ser una rêmora per al propi creixement. A nosaltres ens pot arribar a passar el mateix en un futur no gaire llunyà, i jo també vull ordinadors per als alumnes de les escoles catalanes.

Per això fa falta posar els instruments necessaris per seguir mantenint la solidaritat i, alhora, permetre que la nostra economia i la nostra cohesió social no en surtin malparades. El model aprovat en el nou projecte d'Estatut es basa en l'autonomia i la solidaritat, per la qual cosa es garanteix el principi de la prestació de serveis similars per un esforç fiscal similar. Això vol dir que el major esforç fiscal dels catalans s'ha de traduir en més recursos per a la Generalitat. Pel que fa a les hisendes locals, queda clara la capacitat de la Generalitat per regular els tributs locals, però crec que la normativa ha de ser pactada prèviament amb les entitats municipalistes.

Confio plenament en les converses que mantindran el conseller d'Economia i Finances de la Generalitat, Antoni Castells, i el vicepresident del Govern i ministre d'Economia i Hisenda, Pedro Solbes, cosa que permetrà arribar a un bon acord per a Catalunya, molt millor que el que es va aconseguir quan Convergència i Unió va negociar amb el PP. De cara al futur, crec que no hi haurà problemes per a l'agència tributària catalana, consorciada amb

l'espanyola, així com que el model de finançament instat des de Catalunya acabi sent el de totes les comunitats autònomes.

Per tot plegat, confio plenament en la negociació. I confio plenament en l'autoritat del president Rodríguez Zapatero per fer que Espanya compregui que Catalunya necessita una reforma estatutària, sense que això hagi de representar un trencament d'Espanya, que al cap i a la fi és un Estat plural en cultures i llengües, en el qual tots ens podem sentir còmodes. I també confio plenament en el fet que Rodríguez Zapatero faci entendre que Catalunya necessita un finançament millor perquè segueixi sent una locomotora, sense oblidar que els catalans sempre hem estat, som i serem solidaris amb les autonomies que necessiten la solidaritat interterritorial.